

Truyện Đọc Đề Giải Trí - 10

Tình Cặp Vịt Đồi Bông

... Nó tên trong giấy là con Mía, thứ Ba, quê Hậu Giang. Tên Mía nghe quê thiệt nhưng nó cũng thương lắm, là do sự tích cái tên này cũng ly kỳ. Chuyện là hồi xưa ba má nó lấy nhau, nhà ngoại mới cất cho ba công đất, coi như ra riêng. Ba công đất này khó làm, có nước thì bị phèn mà thiếu nước thì khô hạn, mỗi năm trồng được một vụ lúa một vụ màu, làm rất cực mà hai vợ chồng với đứa con đầu không đủ ăn.

Anh Hai con Mía bị bệnh rồi mất lúc mới hai tuổi, một phần do nhà nghèo quá không có tiền kịp chạy chữa cho con. Lúc đó ba má con Mía như chết rồi, bỏ bê đồng áng, không thèm ngó ngàng gì nữa, má nó nằm bẹp trên bộ ngựa, ba nó ôm cây đờn phím lồm ngồi bậu cửa uống rượu, nước mắt chảy hoài. Rồi bà con cô bác mới tới nói thôi ráng sống chớ vậy coi sao được, ba nó mới gượng dậy, vác cuốc ra thăm đồng, tự nhiên thấy có mấy bụi cây mía non mọc lên theo bờ. Ba nó mới nghĩ bụng, hay bỏ lúa trồng mía. Nói rồi xới đất, đi mua hom làm luôn.

Năm đó nhà máy đường thu mía giá cao, vợ chồng trúng lớn, rồi sẵn trốn mới có bầu con Mía, nụ cười trở lại với gia đình nhỏ ấy, ba nó đi đâu cũng nói nhờ thằng Hai độ, lúc biết có con gái ba nó mới đặt tên là con Mía, nửa nhớ ơn cây mía, nửa mong sau này nó có giọng ca ngọt như mía, bởi nhà nó ngoài làm nông còn có nghề đờn ca tài tử, mà chưa ai thành danh, chỉ quan quần mấy đám gần nhà với câu lạc bộ xã.

Rồi con Mía lớn lên cũng gọi là có chút nhan sắc như người ta, một phần nhờ anh Hai nó độ nên nó có giọng ca ngọt thiệt ngọt, mười ba mười bốn tuổi ngồi chiếu ba nó đờn cho nó ca được mấy bản vắn, mười sáu tuổi ca được trọn sáu câu, mấy bản dài, vô vai cũng được. Con Mía ca thì ngọt nhưng nó bị suyễn, nên cụt hơi, ca theo đờn ba nó thì được còn người ta đờn nó ca rớt nhịp, đi thi giải Hậu Giang rớt, giải Bạc Liêu cũng rớt, nên cũng ca làng ràng gần nhà, chủ yếu cho vui. Con Mía có thêm hai đứa em nữa, đều là trai hết, mấy năm sau này nhiều người bắt chước trồng mía, mía rớt giá thê thảm, nên nhà con Mía nghèo lại hoàn nghèo, chật vật với mấy miệng ăn, chưa kể học hành.

Con Mía kể nó có bồ dưới quê, hai đứa yêu nhau từ lớp mười, thằng kia tên Thành, đúp học hai năm thành ra lớn hơn nó 2 tuổi, hết lớp mười cái nhà nghèo quá, mẹ chết sớm nên thằng Thành bỏ học đi làm mướn. Con Mía thì ráng hết cấp ba rồi cũng thôi. Hai đứa con thương nhau mà chắc ông Trời thử lòng hai đứa đó chứ, giờ mà có lấy nhau thì rồi cũng như ba má con, ba má ảnh, cũng ruộng vườn, rồi cũng nghèo nữa, khó tính thiệt. Cái bữa đó ảnh kêu con ra bờ ngồi, ảnh bàn tính một hồi, tụi con mới hẹn là tạm xa nhau hai năm, ảnh qua Bạc Liêu làm tôm, con lên Sài Gòn đi ca. Hai đứa để dành tiền trong hai năm, rồi quay về gặp nhau, nếu còn thương nhau thì tính tiếp, còn không thì coi như chia tay.

Thằng Thành qua Bạc Liêu làm mướn cho nhà nuôi tôm, nghe nói ngày được trả trăm rưỡi bao com, nếu nó tính đúng thì hai năm nó phải dư cỡ tám chục triệu. Dư sức làm nhà, lấy vợ, sanh con. Còn con Mía lên ca cho vui, cho thỏa chí, bởi vậy khi thỏa thuận vụ này, thằng Thành coi như thiệt, nó sợ mất con Mía, nắm tay dặn hoài, sau này Mía có thương ai khác thì nói tui hay, đừng tui khỏi chờ. Con Mía cười ngất, nói, gì mà tính kỹ dữ, yên tâm đi, có gì tui thư cho hay. Mía lên Sài Gòn là cái mộng từ lâu, nên dù thiệt bụng thương Thành, nó cũng dứt áo đi một phen, nó muốn có gì đó thay đổi, kiếm tiền để phụ cha mẹ, lo cho em nó, tự hứa với lòng là hai năm sau sẽ đền lại cho Thành. Mía lên Sài Gòn lấy nghề danh là Thanh Huyền, thanh huyền Thành đó mà, yên tâm chưa.

Con Mía lên Sài Gòn theo một chị bạn ca, chỉ giới thiệu đi ca mấy quán nhậu, một đêm được hai, ba trăm tùy chỗ, mà thường chỉ ca cuối tuần. Thu nhập cũng không cao, mà tiền nhà trọ, tiền quần áo sơn phấn nhiều quá, thành ra con Mía cũng không dư mấy. Bữa đó ca xong có ông khách lên tặng bông, hẹn lát gặp chút. Ca xong xuống bàn ông chơi, ông chủ cũng trọng tuổi, cỡ cha con Mía, ông boa thêm năm trăm, ngồi nói chuyện một hồi, rồi bắt giác ông mới rủ con Mía: Ra Hà Nội ca không cháu?

Ông khách này mê vọng cổ, ông có một nhà hàng ở Hà Nội, thực ra nó là cái quán rượu thì đúng hơn, chuyên các loại rượu và đặc sản miền núi phía bắc. Ông muốn đưa con Mía ra ca, ca y như ở Sài Gòn, cho khách

thường thức lúc rượu thịt. Con Mía so đo hoài, không dám đi, nào giờ nghe nói thôi chớ có biết Hà Nội nó ra sao, người ta thế nào, đất lạ quê người biết có sống nổi không. Ông khách nọ đưa ra cái giá mà nó chịu luôn, tháng mười triệu, ca ít ca nhiều gì cũng nhiều đó, bao cơm nước chỗ ở, cho thêm 2 triệu tiền son phấn quần áo, ông hứa là không có chuyện gì, nếu có chuyện gì ông đền gấp đôi lương, giờ đưa trước ba tháng lương làm tin, chịu liền.

Con Mía, lúc này là nghệ sĩ Thanh Huyền ở Sài Gòn ra ca ở Hà Nội, là một chuyện lạ, độc đáo, nên khách tới quán rất đông. Chỉ có điều là con Mía không dám cho ba má nó hay, sợ tới tai thằng Thành nên nó bỏ cái sim điện thoại luôn, đổi số mới chỉ dùng để gọi cho ba má nó thôi, coi như nó vẫn ở Sài Gòn.

Ở Hà Nội không có thầy đàn, không tìm đâu ra một ai biết đàn tân cổ, không tìm đâu một cây phím lõm, nên chỉ ca mở đĩa. Đĩa thì con Mía thu sẵn được hai chục bản tân cổ với mấy khúc trích đoạn mà nó thích, thành ra quanh đi quẩn lại cũng ca chùng đó bài. Rồi mùa đông năm đó, lần đầu tiên con Mía biết cái lạnh Hà Nội. Ta nói, nó lạnh thấu xương chú ơi, con bận ba cái áo mà chươn tay còn run bần bật. Trời lạnh làm bệnh suyễn của Mía thêm nặng, nên nó đổ bệnh, nằm xẹp lép trong nhà trọ. Ông chủ nhà hàng mới ghé thăm, mua cho tô cháo, mua thuốc cho nó uống. Tự nhiên rồi không biết ai ác miệng, đồn ông chủ nhà hàng cặp bồ với nghệ sĩ Thanh Huyền, làm người ta có bầu.

Làm gì có chú, con Mía thanh minh, ông đường hoàng lắm, người ta đáng tuổi cha chú, đâu có làm bậy, chú đó tội lắm, bị oan mà không kịp nói gì, bị chú cũng thương con, đem con ra Hà Nội nên chú phải lo, chứ cả tháng trời nằm bẹp có đi ca được ngày nào đâu mà chú cũng phải tính lương. Bữa đó con Mía chưa kịp dậy thì ông chủ mang cháo tới, không nỡ kêu nó dậy nên mới để cái cà mên cháo ở đầu giường rồi về.

Khi ông chủ vừa quay xe ra khỏi nhà trọ thì bà vợ ông chủ cùng ba người nữa xông vào, cứ thế nắm tóc, đấm đá cho con Mía một trận trời tã. Là đánh ghen. Bà vợ ông chủ trút hết cơn hờn giận lên người cô gái bé nhỏ, lại đang bệnh, bà còn la làng cho mấy người khác đá vào bụng dưới cô, để cho nó hư thai đi, nghe bà hét vậy, mà oan quá, nào có cái thai nào ở đó. Rồi bà hất cả cà mên cháo nóng vào mặt con Mía, dùng kéo xõn hết tóc trên đầu nó, nói chung là đủ trò tàn bạo. Con Mía kể lại mà ánh mắt còn thất thần như mới hôm qua.

Con Mía được mấy bạn trọ chăm sóc, rồi gom tiền đưa nó ra bến xe, về thẳng Sài Gòn. Con Mía về Sài Gòn nằm tiếp trong nhà trọ thêm ba tháng, phần chờ cho tóc mọc ra chút ít, phần vì quá kinh hãi, không dám ra đường. Cũng may nhờ chị bạn che chở, lo cơm nước rồi còn cho tiền để con Mía gửi về nhà, y như là đang đi ca bình thường.

Lại nói chuyện thằng Thành. Thành làm dưới Bạc Liêu cũng không bền, bị nhà chủ chửi mắng hiếp đáp quá, hờ chút trừ lương, chán quá nó cũng bỏ lên Sài Gòn, qua Cần Giờ làm mướn tiếp, cũng trong mấy vuông tôm, chuyên tay lưới đi thu tôm, được trả công theo mẻ, có mẻ năm trăm có mẻ hai trăm, tùy vuông lớn vuông nhỏ, xa hay gần, có ngày làm hai mẻ mà cũng có ngày chơi không, nhưng tính ra cũng dư giả hơn làm công nhật. Thằng Thành mất số con Mía từ lúc nó ra Hà Nội, nên cứ tối cuối tuần là nó lên Sài Gòn, lang thang mấy tụ điểm ca cổ tìm con Mía, tìm hoài chưa gặp.

Bữa tối đó, lúc sắp hết cái hẹn hai năm của hai đứa, con Mía mới nói, thôi đi ca lại một bữa, coi như chia tay nghề, cảm ơn tổ phụ, rồi về quê. Đang ca thì con nhìn xuống thấy ảnh ngồi dưới, con Mía ca rớt nhịp mấy lần. Lúc ca xong chạy xuống thì kiếm ảnh không ra, lúc đó nhìn lên thấy ảnh lên sân khấu xin ca, con đứng dưới mà nước mắt chảy dài. Ảnh lên ảnh nói ảnh ca tặng Thanh Huyền, hay cô Mía của ảnh, ca bản tình nghèo, mà ảnh hò vô câu vậy

*“Hò ơ... (chớ) người ta giàu đầu heo nọng thịt
tụi mình nghèo cặp vịt đôi bông
sao mai mọc buổi hừng đông
ước sao nên vợ.... (ờ) / hò ơ... (chớ) ước sao nên vợ nên chồng thì thôi...”*

...

Lúc con về nhà thì ba má mới cho hay, là có một ông từ Hà Nội vô kiếm, theo cái địa chỉ ghi trên chứng minh lúc đăng ký tạm trú vậy mà ông mò ra nhà hay thiệt. Ông chủ vô đưa cho nhà nó một trăm triệu, đúng mười tháng lương, năm tháng con Mía ca, năm tháng ông đền như đã hứa, mừng hết lớn đó chú Hai, bởi con biết ông đường hoàng con mới đi theo ông, lúc này anh Thành biết rồi, con cũng tình thiệt với ảnh.

...

Tụi con làm đám cưới vui lắm, làm dưới quê thôi, nhóm họ đái bên nhà con, rước dâu xong là đái nhà anh Thành, uống rượu để mà ca suốt từ sáng tới chiều, có bản "đám cưới trên đường quê" thôi mà ca tới mấy chục bản. Anh Thành không chịu bận đồ veste, nên con với ảnh bận đồ bà ba, quần khăn rằn luôn, vậy mà ba má con với cô bác chịu lắm nha, cứ xuống tiếp khách, uống chung rượu, rồi lên ca, vui hết biết...

Tôi gặp vợ chồng con Mía lúc ở Cần Giò, con Mía theo chồng lên đây, mới đầu cũng làm mướn, rồi mới đây nghe nói hai vợ chồng nó đút hai vuông, người ta cho nợ giống, nợ thức ăn, nợ thuốc... thu hoạch mới trả. Nghe nói vợ chồng nó thuận hòa, bà con thương, ông Trời thương, làm vụ đầu là trúng luôn, người ta làm cùng lúa mà một ký ba tám bốn chục con, còn nhà con Mía làm một ký hai bảy hai tám con, nghe đầu vụ đầu trúng hơn ba trăm triệu. Con Mía mừng lắm, nó khoe suốt, chắc nhờ anh Hai con độ đó chú. Con giờ làm tôm riết có ca đầu, bữa nào chú Hai xuống chơi, vợ chồng con đái rượu, ca cho chú nghe.

Ừ, bữa nào chú Hai ghé, hén Mía, ghé uống rượu, nghe thằng chồng bày ca, biểu nó vô câu này, cho chú nghe:

*"Hò ơ... (chớ) người ta giàu đầu heo nọng thịt
tụi mình nghèo cặp vịt đôi bông
sao mai mọc buổi hừng đông
ước sao nên vợ.... (ờ)
hò ơ... (chớ) ước sao nên vợ nên chồng thì thôi..."*

FB.Trần Khắc Tường.

Đồng Chí Trộm Cám Ơn

Vợ chồng ông Moi Xong Hốt sắp đi du lịch xa, lo lắng nhà mình bị kẻ trộm viếng thăm, lật đồ, lục tủ tìm không thấy tiền mặt nên sẽ sinh bực tức phá hoại đồ dùng trong nhà, bèn đặt 10 triệu tiền mặt lên bàn, kèm theo một mảnh giấy viết thế này:

"Đồng chí trộm thân mến,

*Xin lỗi vì đã để đồng chí vất vả! Nhà chúng tôi sau khi về hưu chỉ dựa vào tiền lương hưu sống qua ngày, trong nhà cũng không có nhiều tiền mặt. Biết rõ đồng chí tới nhà chúng tôi cũng là nhọc thân vất vả, lo là đồng chí mất công toi một buổi, chúng tôi để lại 10 triệu gọi là lệ phí công tác gửi đồng chí. Nếu đồng chí muốn mở rộng nghiệp vụ làm ăn, thì biệt thự đối diện qua đường với nhà chúng tôi là tư gia của chủ tịch tập đoàn PVN, bên cạnh là nhà của Tổng giám đốc Tập đoàn Điện lực. Còn tầng 18 tòa nhà này có nhà của thứ trưởng bộ Tài chính, tầng 16 có Giám đốc NHNN ..tầng 12 có Giám đốc CA, nhà họ nhiều tiền mặt, hơn nữa kể cả sau khi bị trộm cũng sẽ Không Dám KHAI trình gì đâu!! Trong tòa nhà từ tầng 10 trở xuống là cán bộ cấp vụ viện, sở, ngành, từ tầng 5 trở xuống là cán bộ cấp phòng nhà nước bình thường như nhà chúng tôi. Xin chúc đồng chí thu hoạch đầy bồn, đầy bát!
Nên nhớ cất camera trước khi hành sự..."*

Một tuần sau, vợ chồng ông Hiền đi chơi về, nhìn thấy một cái túi trên bàn có tới 1 tỉ đồng tiền mặt cùng một tờ giấy, trên đó có ghi:

*"Xin cảm ơn sự phụ đã dạy bảo
Nhiệm vụ lần này đã hoàn thành, thu hoạch khá ổn.
Đặc biệt gửi lại sự phụ ít tiền để bày tỏ lòng biết ơn. Về sau xin sự phụ tiếp tục cung cấp thông tin.
Cảm tạ!
Đồng chí trộm."*

TVN sưu tầm